

8. SØNDAG EFTER TRINITATIS 2020

Salmer:

Byrum kirke: 743 - 299 – 328 – 672 – 396

I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Amen.

Mattæus 7:22-29 (*Gud være lovet for sit glædelige budskab!*)

Det er første gang i hele min tjeneste her på Læsø, at jeg har præstekjolen på – og ja, som så meget andet de sidste måneder, er det coronaens skyld – ingen Gudstjeneste på plejehjemmet - ingen ”Syng solen ned” på havnene, men hvor dejligt, at vi dog kan holde Gudstjeneste her i øens største kirke – endda med to Gudstjenester. Vejret kan vi nok ikke give coronaen skylden for, men efter et par efterårsagtige dage med hård blæst og ingen friske jomfruhummere landet, var det fantastisk med vejret her fredag og lørdag – jeg var på stranden med familien og her blev der bygget sandslotte i et væk af glade børn og det ledte jo selvfølgelig tankerne hen på de ord, der skal prædikes over i dag.

Da jeg var præst i den danske kirke i Yorba Linda ved Los Angeles lå der nogle gange en lille tegneseriestribe med Radiserne på min prædikestol. Det undrede mig, hvem der stod bag, indtil jeg fandt ud af, at det var min amerikanske præstekollega David, som ind i mellem vikarierede for mig. Tegneseriestriben med Radiserne var ment som et inspirerende visitkort fra ham til mig.

Og mens jeg kiggede på børnene, der byggede sandslotte, kom jeg så faktisk i tanke om en af disse Radise-striber på prædikestolen i Californien.

På første billede ser vi den ofte filosofisk tænkende Søren Brun sidde i strandkanten foran et flot sandslot og på næste billede ser vi en bølge skylle ind over sandslottet. På det sidste billede sidder Søren Brun eftertænksomt tilbage og ser på resterne af sit flotte sandslot, som blev skyllet ud i et enkelt bølgeslag. ”Man kan vist lære noget af det her, men jeg ved bare ikke lige hvad” siger Søren Brun til sig selv.

Jeg tænker også, at vi kan lære noget af den ”bølge”, der nu er skyllet ind over en hel verden – som en tsunami har noget så småt og usynligt som et nyt ukendt virus vist os, at alt det, de fleste af os tog som en selvfølge, måske kun var et sandslot i strandkanten. Kriser som f.eks. den pandemi,

som nu er over os, er som et ”røntgenbillede” af den måde, vi har indrettet os på i både verdenssamfund og privatliv – alle ”dårligdommene” bliver tydelige! Så forhåbentlig lærer vi noget af det her, så der i det mindste kommer noget godt ud af det.

"Man kan lære et eller andet af det her, jeg ved bare ikke rigtig hvad" tænkte Søren Brun, men hvad var det egentlig, Jesus ville os med de to billeder, vi hørte for lidt siden? Han var ved at afslutte det, vi kalder Bjergprædikenen, og han sammenfattede det hele med de ord, vi netop hørte. ”Den, der hører disse ord...” gælder altså hele bjergprædikenen.

Det er ikke nok bare at høre det, Gud siger, og det er ikke nok blot med munden at bekende sig til Jesu navn. Der må også handles, siger Jesus.

At høre, bekende og handle er den treklang, Jesus efterlyser! Lydighed, med andre ord! Men lydighed frelser ingen – er det ikke sådan, det plejer at lyde i præstens prædiken – jo såmænd - der er kun én vej ind i Guds rige - den vej hedder Jesus Kristus og tro på ham. Vi frelses ikke ved lydighed men af nåde – altså ufortjent! Men, og det er den side af evangeliet, Jesu ord understreger i dag: Selvom ingen kommer i Himlen på grund af lydighed, så kommer man heller ikke ind uden lydighed. Denne vigtige tilføjelse må vi aldrig glemme i vores lutherske iver efter at understrege nåden. Lydigheden hører med - ikke den lydighed, der tæller point, men den lydighed, der udspringer af, at man ved, at ham, der har talt til en, er større end en selv.

Det er netop denne erkendelse, der mangler – både i det moderne selvopholdene menneske og hos dem, Jesus her lader sige: Herre, Herre! De forstår så flot at bekende med munden – men kun med munden alene! Der er intet i vejen med en korrekt trosbekendelse med munden. Ja, den er faktisk nødvendig, siger Paulus (Rom. 10,9): "For hvis du med din mund bekender, at Jesus er Herre, og i dit hjerte tror, at Gud har oprejst ham fra de døde, skal du frelses." Mundens bekendelse er altså nødvendig, men kan ikke stå alene – troen i hjertet må også være der.

Dem, Jesus bruger som eksempel her siger altså det rigtige om Jesus - deres troslære er lige efter biblen og bekendelsesskrifterne. Hvad er problemet så? Hvad er der galt med deres bekendelse? Der er det i vejen, at der er ikke dækning for ordene i deres liv. Troen ligger i munden på dem, men har ikke bevæget sig de 40 cm ned i hjertet og ud i arme og ben. Deres bekendelse angår kun deres læber – den involverer ikke deres gøren

og laden. Heller ikke selvom de tilsyneladende kan berette om store ting, de mente at have gjort for ham.

”Jeg har aldrig kendt jer. Bort fra mig, I som begår lovbrud”. Det svar ryster mig – og formentlig også jer. Tænk sig, hvis det kan lade sig gøre at sidde på kirkebænken søndag efter søndag og synge med på salmerne, sige med på trosbekendelsen og lytte til prædikenen, bede med på bønnerne og gå til alters, og så alligevel få den besked af Herren: ”Jeg har aldrig kendt jer”. Hvilken rystende tanke, at man synes at kende ham, men han kender ikke mig.

Når det gælder et menneskes forhold til Herren, så kan vi altså ikke ”skue hunden på hårene”. I det ydre er der nemlig ingen forskel på de 2 huse i den lignelse, Jesus fortæller. Forskellen er skjult. Den ligger nede under overfladen. Sådan ser vi kristne ret ens ud på det ydre. Alligevel er der tilsyneladende en afgørende forskel. Den ene af husbyggerne har nemlig kun hørt ordet, men ikke handlet efter det – hans liv - med lignelsens ord set som et hus - stod på sand og han bliver kaldt en tåbe, mens den anden kaldes klog, fordi hans liv blev levet som en, der bygger hus på klippegrund.

Vær ordets gøre, ikke blot dets hørere, ellers bedrager I jer selv” hedder det i Jakobsbrevet – ja, i Det nye Testamente understreger det flere steder, at lære og liv hører sammen. Mundens og håndens bekendelse bakker hinanden op.

Hvor omfattende en konsekvens skal troen så have i mit liv? Jesus gir som sædvanlig ikke et færdigsyet svar – heller ikke i vores tekst i dag, for han kender os så dybt, at når vi søger et sådant svar, så er det i virkeligheden for at slippe for ansvar. Jeg tror, det bedste svar, der gives er, at det vil vise sig. Sådan siger vi jo, når vi ikke helt ved, hvordan en ting udvikler sig – også om den nuværende pandemi. ”Det vil vise sig”. Det vil det også med livet, vi lever. En dag skal Jesus sige noget til os – om han har kendt os eller han ikke har kendt os. Det vil vise sig! En dag er tiden ophørt, og så vil det vise sig, om vores ”hus” bliver stående.

”Det vil vise sig” betyder, at ingen menneskelig instans er berettiget til at afgøre, om et andet menneskes bekendelse kun har været en bekendelse med munden, og om det andet menneske har bygget sit liv på sand. Denne afgørelse er lagt i hænderne på ham, hvis navn, vi bekender – ham, som alene kan se ned under et menneskes overflade og se hvad, det menneske har grundet sit liv på. Og en ting kan vi være helt sikre på: han tager ikke

fejl. Ham kan vi ikke imponere med hverken en nok så korrekt bekendelse med munden, eller ved at have hørt hans ord nok så mange gange! Og en ting mere kan vi også være sikre på: Han tager ikke fejl af selv den svageste og mest famlende bekendelse, når bare den kommer fra hjertet, og han tager ikke fejl af selv den mindste handling, der udspringer af troen på ham. For han er mere barmhjertig over for en ussel hytte bygget på klippegrund end over for et imponerende slot bygget på sand.

”Man kan lære et eller andet af det”, sagde Søren Brun, da hans sandslot blev skyllet væk. Vi, som har været i kirke i dag har måske lært noget - at det at være kristen er mere end at sige de rigtige ord med munden, ligesom det er mere end bare at lytte til en prædiken. At være kristen er at høre, bekende og handle derefter – at bygge hus på klippegrund i tillid til det, han gjorde for os på en anden klippe, nemlig Golgatas klippe! På den klippe kan der bygges en hverdag, hvor der helt spontant opstår sammenhæng mellem at høre, bekende og handle – og intet skybrud skal bringe det hus til fald. Amen.

*Carsten Bøgh Pedersen
Præstevikar på Læsø, sommeren 2020*